
Vulcanister i mitt hjärta

eller en VRS-träff full av hallelujah moments

Så var ännu en tångaträff till ända och vemodet sitter i, liksom förkylningen jag åkte på strax innan vi stack hem. Vart tar tiden vägen? Man jobbar och minglar och jobbar och kramas och jobbar och skrattar och myser och dricker en pilsner eller fler (fler pilsner blev det på lördagen ... många fler). Man ser till att snitta en sömntid på cirka fem timmar per natt, grusiga och rödsprängda ögon till trots, bara för att suga ut det mesta av träffen. Ändå känns det som om man bara hinner blinka en gång innan träffen är över. Tidmakterna äro outgrundliga, den saken är säker!

Nåväl, hemma igen med feber och ett huvud fullt av snor, sovandes i mången timma, drömmandes om allt som har hänt. Undrar just hur många jag har kramat under träffen, hur många jag har checkat in, sålt bongar till, skrattat eller skålat med? Så många kära återseenden och nya bekantskaper och så lite tid. Och solen sken hela tiden och det var varmt och skönt, och Kyllan och Mogge fick ett fantastiskt fint bröllop som jag är innerligt glad för att jag fick ta del av, och jag fick äntligen gjort min allra första tatuering som jag fick i julklapp av min kära Stefan, och kvällarna var ljumma, och cortégen gick bra, och Vårgårda Motoramatörer hade fixat till det så fint på torget att många åskådare kom och tittade och lyssnade på bandet, och frukostmusiken varje morgon var lika glädjebbringande som tidigare år och lyckades fylla mitt sinne med förväntan om kommande dag (förutom på söndagen för då var mitt huvud en smula tjockt), och frukostarna var lika goda och generösa som förr, och alla som går upp okristligt tidigt för att fixa våra morgonmål log lika vänt som alltid när vi hällde upp vår gröt i tallriken och... Ja, jag skulle kunna hålla på såhär hur länge som helst. När jag tänker på vilken fantastisk vänskap och kärlek vi har i klubben så blir jag alldeles tårögd – och jag lovar att det inte bara är mitt febriga sinne som gör mig en smula pipig.

I år lyckades jag få semester under hela träffen och det gjorde det hela ännu roligare. Dessutom fick jag möjlighet att hjälpa RoseMarie lite mer än i fjol och vi fick tillfälle att förbereda jobbet tillsammans kvällen innan träffen drog igång. Däremot slokade mina öron en smula mot slutet. Jag åkte på en bacill eller två under natten till söndagen, så det var inte bara bakruset som gjorde att jag blev så himla matt då vi skulle städa efter oss. I fjol blev jag omdöpt till Duracellkanin, i år lyckades jag dessvärre inte leva upp till mitt smeknamn, även om jag gjorde vad jag kunde för att hjälpa till. Men jag lovar att ta med batteriladdaren till nästa år! Kanske funkar c-vitamin? Kanske borde jag ha gjort som några andra gjorde och tagit en tupplur eller två någon gång på dagen?

Jag tror inte att jag någonsin har stått upp så mycket under en så lång tid i hela mitt liv förut, och med så lite sömn emellan. Men det spelar ingen roll, för hur mycket fotknölnarna än försvinner in i de svullna vristerna, hur mörka ringarna under ögonen än blir eller hur fullt huvudet än blir av feber och snor, så är Vulcan Riders riksträff på Tånga Hed magisk och kommer alltid att så förbli. Och den är precis lika helig som julafton var när man var barn. Snacka om halleluja moments hela träffen lång! Och jag som trodde att jag inte var religiös.

Tack alla underbara vulcanister för att ni finns och för att ni fyller mitt hjärta med så mycket glädje och tillvaron med mening och livslust året om!

/Monika #6070

Tisdagen den 30 juni 2009

